

מראי מקומות- חולין קי"ד

ג"כ, דכל זמן שהוא מובלע באיברים מותר, ואם פירש מן האיברים אסור. עוד השיב מר' שמחה דס"ל דרק לענין בשר בחלב הוי מי חלב לא חשיב כחלב, דקרא קאמר בחלב אמו, כמו שיוצא מן האם מעורב עם האוכל, אבל לכל שאר מילי הוי בכלל חלב, וכמו דתנן לענין הכשר זרעים, דדין מי חלב הוא כחלב.

(ג) **המבשל במי חלב פטור- ע' בשו"ע (יו"ד פ"ז,** ו') דפסק דהמבשל במי חלב וכו', פטור, ומשמע דעכ"פ אסור לעשות כן. והק' רעק"א שם, מהכ"ת שהוא אסור לבשל, הרי בכל דינים אחרים, כמו בשר עוף וחי', לא מצינו שיהי' אסור מדרבנן לבשלן בחלב. ואף אם יש לחלק, דהכא הוי מין האיסור, דהוי בשר בהמה טהורה עם מה שהוא דומה לחלב טהורה, ולכן שפיר שייך לגזור, אבל עכ"ז צריך ראי' לזה. ומה דאי' בברייתא לשון המבשל במי חלב פטור, דמשמע פטור אבל אסור, כ' רעק"א דלכא' לשון "המבשל" לאו דוקא, וכוונתו לאכילה, וע"ש מש"כ להראות דבאמת זהו פשוט כוונת הברייתא, והניח בצע"ג.

(ד) **ש"מ לדברים ככתבן הוא דאתא, לגר בנתינה ולעכו"ם במכירה- פרש"י בפסחים (כא:),** "כך מצותה לא יתננה לנכרי, ולא ימכרה לגר". אולם ע' ברמב"ם (זכ"י ג', י"א) דכ' דגר תושב בין במכירה ובין בנתינה. והעיר הלב ארי' דלכא' דברי הרמב"ם דלא כסוגיין. וביאר ע"פ הא דאי' בע"ז דאסור ליתן מתחת חנם לגוי מקרא דלא תחנם. והק' תוס' דל"ל תרתי, הא דלגר תתננה (דאוסר ליתנה לנכרי) וגם לא תחנם, ותי' לעבור עליו בלאו ועשה. אולם כ' הלב ארי' דיש לבאר באו"א, דמקרא דלגר תתננה וכו' אין להוכיח אלא איסור א', או דאסור ליתנה לגוי במתנה, או דאסור למוכרה לגר. וא"כ, ס"ל להגמ' בע"ז דכיון דר' יהודה דריש לא תחנם לומר דאסור ליתן מתנה לנכרי, שפיר יכולין לדרוש קרא דלגר תתננה וכו' לאסור למכור לגר. אבל למה דפסק הרמב"ם דקרא דלא תחנם לדרשה

(א) **כיון דעל אכילה לא לקי- הק' תוס', תימה,** אימא איפכא כדאמרי' בסמוך, דכיון דאבשול לקי, אאכילה נמי לקי, והניח בקו'. וכ' הריטב"א דהאי לישנא קמא ס"ל דעדיף למדרש לקולא, כדי שלא נסתר הכלל שבידינו דסבירא לן דלכ"ע אין איסור חל על איסור. אבל לישנא בתרא ס"ל דלמידרש לחומרא עדיף, דלהכי שני קרא לאפוקי בלשון בישול כדי שלא נדון זה כפי הכלל דאין איסור חל על איסור. וע' בחתם סופר שהביא מש"כ הכסף משנה לפרש מש"כ הרמב"ם (מאכ"א ט', ב'), דלא שתק הכתוב בענין איסור אכילת בב"ח אלא מפני שאסר בשולו, וביאר הכסף משנה דכוונתו לומר דכיון דאסור הכתוב הבישול, ממילא נאסר האכילה מדין לא תאכל כל תועבה. א"נ, כיון דאסר בישול, שהוא ההכנה לאכילה, כש"כ שנאסר האכילה עצמה. וכ' החת"ס דלפ"ז י"ל דכל שאין האכילה נאסר, סברא הוא לומר דגם הבישול לא יהי' נאסר, כיון דכל האיסור בישול הוא משום האיסור אכילה. משא"כ לביאור קמא, י"ל דאפי' אם אינו לוקה על האכילה שפיר לקי על הבישול. וכ' דלפ"ז י"ל דבזה פליגי הני לישני, ומיושב קו' תוס'.

(ב) **המבשל במי חלב פטור- פי' תוס', דמ"מ** איסורא איכא, דהא כותח מנסיובי דחלבא עבדי ל', ואמרי' דאסור לאכול בשר עם כותח. וע' ברא"ש (נ"א) שהבין שכוונת תוס' לומר דנסיובי דחלבא אסור מדרבנן, וחולק עליו הרא"ש, וס"ל דנסיובי דחלבא אסור מן התורה, ומה דמי חלב פטור, אי"ז מדין נסיובי דחלבא, אלא דאחר שעשו הגבינה, מבשלין החלב, והאוכל צף למעלה, ולא נשאר בו אלא מים בעלמא, והוא הנקרא מי חלב. והביא שהרמב"ם (ובמעדני יו"ט אי' דנראה דצ"ל רמב"ן) ביאר דהאיסור הוא משום דהוי כיוצא מן החי, דאסור, ומה דהתורה התיר חלב, זהו רק חלב עצמו, אבל מי חלב אינו חלב, וממילא נשאר באיסור דיוצא מן החי. ואף דמותר כל זמן שהוא עם החלב, אל תתמה בזה, שהרי מצינו בדם כן

אחרינא אתא, א"כ לית לי' שום מקור דאסור
ליתן מתנה לנכרי, ולכן צריך קרא דתתננה
וכו' לזה, וממילא לא פנוי הוא לדרוש דגם
אסור למוכרה לגר, וממילא פסק הרמב"ם
דלגר מותר ממ"נ.

(ה) ור"מ אמר לך האי או להקדים נתינה דגר
למכירה דעכו"ם - כ' תוס', דפשוט דמי
שרוצה למכור נבלתו, יכול אף למוכרו לגוי
מליתנו אף לישראל, אלא כוונת הגמ' הוא
דאם בא למוכרה לעכו"ם בא"י, שלא שכיחי
גוים, ולא יהי' לו אלא מעות מועטין, בזה
אמר' דנתינת גר קודמת. והוסיף התוס'
הרא"ש דנתינתו לגר עדיף משום דלגר הוא
שוה הרבה יותר ממה שהוא שוה ישראל. עוד
תי' תוס' הרא"ש תי' אחר, דהכי פירוש הגמ',
להקדים נתינה ומכירה דגר לנתינה ומכירה
דגוי, דלר' מאיר גר וגוי שניהם שוים למכירה
ונתינה (דהיינו דיכול לעשות שניהם
לשניהם), אלא דגר קודם בשניהם, ומאי
דנקט נתינה גבי גר ומכירה גבי גוי, לישנא
דקרא נקט.